

DOI 10.26886/2520-7474.4(62)2024.4

UDC: 32:004:659.4

**DIGITAL POLITICAL PR IN THE CONTEXT OF HYBRID THREATS:
CHALLENGES, TOOLS AND DEVELOPMENT PROSPECTS**

Roman Shykhutskyi, Applicant

e-mail: r.shykhutskyi@meta.ua

<https://orcid.org/0009-0008-5840-8232>

Dragomanov Ukrainian State University, Ukraine, Kyiv

Digital political PR has become one of the key tools of modern communications, determining the effectiveness of interaction between government and society. In the context of hybrid threats and the war against Ukraine, its role is strengthening, as digital platforms serve both as channels for disseminating truthful messages and as environments for disinformation. The use of digital technologies in political PR is accompanied by the spread of fake news, deepfake content, and manipulative narratives that put democratic processes at risk. For Ukraine, this problem is particularly acute due to large-scale information attacks from Russia aimed at undermining trust in institutions. The issues of digital communications and social networks were considered by O. Hotsur, A. Marushchak, N. Kudriavtseva, Kh. Matsiopa, O. Sakhan, O. Yurchenko, T. Lysenko, and O. Sokhatskyi. Theoretical aspects of political security were studied by O. Rafalskyi, O. Kondratenko, H. Zelenko, Yu. Nikolaets, O. Maiboroda, Yu. Shaigorodskyi, V. Perevezii, and O. Kalakura, while the influence of digital platforms on democracy was analyzed by V. Botero Arcila, R. Griffin, P. Lorenz-Spreen, L. Oswald, S. Lewandowsky, and R. Hertwig. Significant contributions were also made by Y. Eremenko, A. Chentsova, A. Kuzmenko, A. Fauzi, and M. Habibi. The purpose of the study is to analyze the peculiarities of digital political PR in the context of information wars and to determine its role in

preserving democratic development and information security. The task is to systematize digital communication tools, identify their risks and advantages, and formulate practical recommendations. The article examines the role of social networks, fact-checking, OSINT technologies, cybersecurity, and strategic communications in modern political PR. It highlights the influence of influencers, multimedia content, and algorithmic systems on shaping public opinion, as well as outlines the threats posed by disinformation and deepfake technologies. Digital political PR is becoming an important tool for ensuring the resilience of the state and society under hybrid threats. Its effectiveness depends on balancing information security with democratic freedoms, as well as on the ability to combine innovative technologies with the development of media literacy and strategic communications.

Keywords: *digital PR, social networks, information war, disinformation, strategic communications, national security, media literacy.*

здобувач, Роман Степанович Шихутський, Цифровий політичний PR в умовах гібридних загроз: виклики, інструменти та перспективи розвитку/ Український державний університет імені Михайла Драгоманова, Київ, Україна.

Цифровий політичний PR став одним із ключових інструментів сучасних комунікацій, що визначає ефективність взаємодії між владою та суспільством. В умовах гібридних загроз і війни проти України його роль посилюється, оскільки цифрові платформи є як каналом для поширення правдивих меседжів, так і середовищем для дезінформації. Використання цифрових технологій у політичному PR супроводжується поширенням фейків, deepfake-контенту та маніпулятивних наративів, що ставить під загрозу демократичні процеси. Для України ця проблема є особливо гострою через масштабні інформаційні атаки з боку Росії, спрямовані на підрив

довіри до інституцій. Проблематику цифрових комунікацій і соціальних мереж розглядали О. Гоцур, А. Марущак, Н. Кудрявцева, Х. Мацьопа, О. Сахань, О. Юрченко, Т. Лисенко, О. Сохацький. Теоретичні аспекти політичної безпеки досліджували О. Рафальський, О. Кондратенко, Г. Зеленько, Ю. Ніколаєць, О. Майборода, Ю. Шайгородський, В. Перевезій, О. Калакура, а вплив цифрових платформ на демократію – В. Botero Arcila, R. Griffin, P. Lorenz-Spreen, L. Oswald, S. Lewandowsky, R. Hertwig. Також значний внесок зробили Y. Eremenko, A. Chentsova, A. Kuzmenko, A. Fauzi та M. Nabibi. Метою дослідження є аналіз особливостей цифрового політичного PR в умовах інформаційних війн та визначення його ролі у збереженні демократичного розвитку й інформаційної безпеки. Завдання полягає у систематизації інструментів цифрових комунікацій, визначенні їхніх ризиків і переваг та формуванні практичних рекомендацій. У статті розглянуто роль соціальних мереж, фактчекінгу, OSINT-технологій, кіберзахисту та стратегічних комунікацій у сучасному політичному PR. Показано вплив інфлюенсерів, мультимедійного контенту та алгоритмічних систем на формування громадської думки, а також окреслено загрози, пов'язані з дезінформацією та deepfake-технологіями. Цифровий політичний PR стає важливим інструментом забезпечення стійкості держави та суспільства в умовах гібридних загроз. Його ефективність залежить від балансу між інформаційною безпекою та демократичними свободами, а також від здатності поєднувати інноваційні технології з розвитком медіаграмотності та стратегічних комунікацій.

Ключові слова: цифровий PR, соціальні мережі, інформаційна війна, дезінформація, стратегічні комунікації, національна безпека, медіаграмотність.

Актуальність теми. У сучасних умовах цифровізації суспільного життя політичний PR стає одним із ключових інструментів формування суспільних настроїв, мобілізації громадян та підтримки легітимності політичних інститутів. Використання цифрових платформ забезпечує швидке поширення інформації та створює нові можливості для інтерактивної взаємодії між владою і суспільством. Водночас глобальні технологічні зміни, посилення ролі соціальних мереж та інтеграція мультимедійних форматів істотно трансформують політичні комунікації, що робить дослідження цифрового PR важливим як у науковому, так і в практичному вимірі.

Особливої актуальності ця тема набуває в умовах війни в Україні, коли інформаційний простір став полем системної боротьби з дезінформацією, маніпуляціями та когнітивними атаками. Цифрові технології одночасно відкривають нові канали для поширення правдивих меседжів і створюють середовище для небезпечних маніпуляцій, включно з використанням бот-мереж і deepfake. У такій ситуації цифровий політичний PR постає не лише як інструмент політичного впливу, а й як чинник національної безпеки та соціальної стабільності.

Постановка проблеми. Попри зростання ролі цифрових комунікацій у політичному житті, їхнє використання супроводжується низкою невирішених проблем, що мають як теоретичний, так і практичний характер. До них належать поширення фейкових повідомлень, маніпулятивних наративів, алгоритмічна ізоляція користувачів в інформаційних «бульбашках» та ризик підриву демократичних інститутів через масові інформаційні кампанії. Водночас відсутність усталених глобальних стандартів регулювання цифрових

платформ ускладнює пошук ефективних механізмів протидії цим викликам.

Для України проблема ускладнюється постійними інформаційними атаками з боку Російської Федерації, які спрямовані на підрив довіри до державних інституцій, деморалізацію суспільства та делегітимацію політичних процесів. Це вимагає розробки системного підходу до використання цифрового PR, який поєднував би інструменти інформаційної безпеки, стратегічних комунікацій і демократичних практик. Таким чином, проблема полягає у необхідності формування нової моделі політичних комунікацій, здатної забезпечити стійкість держави в умовах гібридних загроз та цифрових трансформацій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про зростання наукового інтересу до проблем цифрових комунікацій, соціальних мереж та інформаційної безпеки. Зокрема, питання впливу соціальних мереж на політичний PR досліджували О. Гоцур, А. Марущак, Н. Кудрявцева, Х. Мацьопа, О. Сахань, О. Юрченко, Т. Лисенко, О. Сохацький. Теоретичні та прикладні аспекти політичної безпеки аналізували О. Рафальський, О. Кондратенко, Г. Зеленько, Ю. Ніколаєць, О. Майборода, Ю. Шайгородський, В. Перевезій, О. Калакура. Проблеми взаємодії цифрових платформ і демократії висвітлювали В. Botero Arcila, R. Griffin, P. Lorenz-Spreen, L. Oswald, S. Lewandowsky, R. Hertwig. Питання візуальної політичної комунікації досліджували Y. Eremenko, A. Chentsova, A. Kuzmenko, тоді як перспективи електронної демократії розглядали А. Fauzi та М. Habibi.

Постановка завдання. Метою статті є проаналізувати особливості цифрового політичного PR в умовах інформаційних і когнітивних війн та визначити його роль у забезпеченні національної безпеки й демократичного розвитку України. Завданням дослідження є

систематизація інструментів цифрових комунікацій, виявлення їхніх ризиків і переваг та вироблення рекомендацій для удосконалення практик політичного PR.

Виклад основного матеріалу. Значущість включення концепцій інформаційних та когнітивних війн у сферу цифрового PR набуває дедалі більшої актуальності, адже інформаційні війни використовують віртуальні простори для поширення неправдивих повідомлень, підриву суспільної довіри до державних і громадських інституцій та нав'язування руйнівних смислових конструкцій. Когнітивні війни зосереджені на впливі на емоційну сферу людини, створюючи образи уявних загроз або ж формуючи хибне відчуття безпеки.

Для України ця проблематика є критичною, оскільки протидія російській дезінформації відбувається насамперед у цифровому просторі. Це ставить перед політичними акторами завдання поєднання інструментів інформаційної оборони з дотриманням демократичних принципів, аби уникнути скочування до тоталітарної пропаганди.

Значного розвитку набули інструменти протидії дезінформації, які поступово інтегрувалися у систему політичного PR. Фактчекінг перетворився на стратегічний напрям, спрямований на зміцнення прозорості та довіри до інформаційного простору. Використання OSINT-технологій дозволяє перевіряти повідомлення з відкритих джерел, встановлювати походження фейкових наративів та документувати факти воєнних злочинів, що особливо важливо для міжнародної адвокації. Поєднання фактчекінгу з кіберзахистом формує комплексну систему інформаційної оборони, яка забезпечує стійкість держави у гібридних умовах.

Кібербезпека посідає ключове місце в сучасному політичному PR, оскільки навіть одиничний інцидент із порушенням захищеності каналів комунікації чи поширенням фальшивих повідомлень від імені державних

органів здатен суттєво підірвати довіру суспільства та завдати шкоди репутації інституцій. В умовах постійних кіберзагроз для України критично важливо впроваджувати комплексні механізми виявлення та аналізу ризиків, своєчасного запобігання атакам і оперативного відновлення інформаційних систем. Створення стійких і захищених цифрових каналів комунікації формує основу для підвищення довіри не лише серед громадян, а й у міжнародному співтоваристві.

Разом з тим, соціальні мережі у сучасному політичному PR стали визначальним середовищем, яке формує нову логіку взаємодії між владою, суспільством і міжнародними спільнотами. Їхня унікальність полягає у здатності забезпечувати одночасно вертикальну комунікацію від інституцій до громадян і горизонтальні зв'язки між окремими користувачами, соціальними групами [1].

Соціальні мережі, на відміну від класичних медіа, перетворюють кожного користувача з пасивного споживача на активного творця інформаційного контенту, що суттєво трансформує механізми політичної комунікації. Такий підхід посилює роль окремих індивідів у формуванні суспільних наративів, а цифрові кампанії стають визначальним інструментом впливу на громадську думку.

Кожна соціальна платформа виконує власні унікальні завдання та формує специфічний формат політичної комунікації. Facebook зберігає статус майданчика для офіційних звернень і суспільних дискусій, орієнтуючись переважно на дорослу аудиторію, яка очікує від нього пояснень і аргументації рішень влади. Twitter (X) функціонує як канал оперативних і стислих повідомлень, що швидко набувають міжнародної видимості та роблять цю мережу одним із провідних інструментів дипломатичної взаємодії. Instagram завдяки візуальному контенту забезпечує емоційне залучення громадян, тоді як TikTok із динамічними й розважальними форматами ефективно впливає на молодіжну

аудиторію. YouTube створює простір для детальних аналітичних матеріалів, які дають змогу глибше розкрити зміст політичних рішень. У свою чергу Telegram в умовах війни в Україні виконує роль оперативного каналу інформування, координації громадських та волонтерських ініціатив, а також прямого зв'язку між державними структурами, суспільством та незалежними акторами.

У політичних комунікаціях соціальні мережі реалізують кілька стратегічних завдань, які формують імідж політичних лідерів і державних інституцій, створюючи контрольоване позитивне сприйняття через ретельно продуманий контент. Вони виконують функцію кризового реагування, забезпечуючи оперативне пояснення подій і спростування дезінформації. Водночас інтерактивність соціальних мереж сприяє формуванню ефекту співучасті громадян у політичних процесах, що посилює їхнє відчуття включеності у суспільний розвиток і створює ілюзію спільного ухвалення рішень [5].

Важливим елементом цифрового PR є діяльність лідерів думок, блогерів та інфлюенсерів, які виступають посередниками між державними інституціями та громадськістю. Їх ефективність базується на високому рівні довіри з боку аудиторій, що дозволяє транслювати політичні меседжі у зрозумілому й доступному форматі. В умовах війни їхня роль істотно зросла, адже вони активно долучаються до збору коштів на підтримку Збройних Сил України, сприяють поширенню гуманітарних ініціатив та зміцнюють міжнародну підтримку України.

Емоційно забарвлений візуальний контент і короткі відео стали одним із найдинамічніших інструментів сучасного політичного PR, оскільки вони дозволяють передавати складні політичні смисли через емоційно насичені й легкозасвоювані візуальні форми. Їх ефективність ґрунтується на здатності створювати символи, що швидко інтегруються у масову культуру та формують колективні ідентичності. У форматі

коротких відео, зокрема TikTok чи Instagram Reels, відкривається можливість залучати молодіжну аудиторію до політичного процесу, використовуючи розважальні коди для поширення політичних меседжів.

Таким чином, соціальні мережі у сучасному політичному PR виконують багатофункціональну роль, поєднуючи інструменти мобілізації, кризового реагування, формування іміджу та протидії інформаційним загрозам. Вони змінюють сам характер відносин між владою та суспільством, оскільки створюють нову модель взаємодії, в якій швидкість поширення інформації, візуальні образи, інтерактивність і відчуття спільності стають визначальними чинниками ефективності комунікацій.

Разом з тим, політичний PR у сучасних умовах функціонує в контексті постійної інформаційної війни, що докорінно змінює його зміст і методи. Для України цей вимір став не лише важливим чинником міжнародних відносин, а й ключовою складовою національної безпеки. Інформаційна війна є системною технологією дестабілізації, спрямованою на підрив довіри до державних інституцій, розкол суспільства та деморалізацію громадян. У таких умовах політичний PR змушений поєднувати завдання класичних комунікацій з кризовим управлінням, протидією пропаганді та нейтралізацією маніпулятивних наративів як всередині країни, так і на міжнародному рівні [4].

У цифровому середовищі дезінформаційні тактики будуються на комплексному та багаторівневому впливі і охоплюють поширення відвертих фейків, маніпулятивне трактування подій і конструювання спотворених образів дійсності. Важливим інструментом є використання емоційно насичених повідомлень, які апелюють до відчуттів страху, ворожості чи розпачу, а також багаторазове повторення ключових тез, що закріплює їх у масовій свідомості незалежно від їхньої правдивості. Часто застосовуються й так звані «напівправди», коли окремі факти

наводяться у такому контексті, що змінює їхнє сприйняття та призводить до хибних інтерпретацій.

Бот-мережі, фабрики тролів і синтетичні медіа сьогодні стали ключовими елементами гібридних інформаційних операцій. Їхній вплив базується на поєднанні технологічної ефективності та психологічних механізмів впливу на аудиторію. Автоматизовані акаунти масово генерують повідомлення, створюючи ефект «штучної згоди» або «популярності» певної тези. Такі активності особливо небезпечні у кризових ситуаціях, коли суспільство шукає швидких відповідей і готове сприймати повторювані повідомлення як правду. Фабрики тролів, у свою чергу, працюють на розхитування громадського порядку, адже вони цілеспрямовано провокують конфлікти, посилюють радикальні наративи та збільшують рівень суспільної поляризації [6].

Використання штучного інтелекту для генерування підроблених фото, відео та аудіо за допомогою deepfake-технологій підняло інформаційні маніпуляції на принципово інший рівень. Подібний контент вирізняється високим ступенем правдоподібності та орієнтується переважно на емоційне сприйняття, відсуваючи критичне мислення на другий план. Завдяки соціальним мережам і месенджерам такі матеріали миттєво охоплюють величезну аудиторію, тоді як їх спростування вимагає значних часових і ресурсних витрат. Це створює небезпечний проміжок уразливості, протягом якого у громадськості формується викривлене бачення подій або конкретних персон.

У такій реальності інформаційна перевага здобувається не стільки завдяки достовірності даних, скільки завдяки швидкості реагування та технологічній гнучкості. Це відкриває безпрецедентні можливості для маніпуляцій у режимі реального часу. Тому боротьба з цими явищами потребує комплексного підходу, що поєднує технологічні інструменти

верифікації контенту, розвиток медіаграмотності та міжнародну координацію у сфері кібербезпеки й протидії дезінформації.

З 2014 року Україна перебуває у фокусі масштабних інформаційних атак з боку Російської Федерації, а з початком повномасштабної агресії їх інтенсивність зросла. Прикладами є кампанії з дискредитації Збройних Сил України, поширення фейків про «нелегітимність влади» та інформаційні вкиди щодо «масових жертв серед цивільних від дій української армії».

Протидія інформаційним загрозам нині розвивається як комплексна стратегія, що поєднує інструменти класичного PR, аналітику даних та сучасні цифрові технології, що передбачає роботу не лише з публічним інформуванням, а й з глибоким аналізом інформаційного середовища, прогнозуванням ризиків і побудовою системи швидкого реагування на маніпуляції та дезінформацію.

Одним із ключових елементів стала інституалізація фактчекінгу. Державні органи, зокрема Міністерство інформаційної політики та стратегічних комунікацій України, Служба Безпеки України і Центр протидії дезінформації при РНБО, спільно з незалежними медіа та громадськими організаціями, формують багаторівневу систему перевірки інформації. Це дозволяє оперативно спростовувати фейки, відстежувати джерела деструктивних наративів та підвищувати рівень медіаграмотності суспільства [2].

Стратегічні комунікації відіграють роль системоутворювального елементу, який забезпечує узгодженість і послідовність меседжів на рівні як державних структур, так і громадських інституцій. Їх функція полягає не тільки у поширенні інформації, а й у конструюванні стійких наративів, що сприяють консолідації суспільства та підвищенню довіри до офіційних джерел. Показовим прикладом ефективного поєднання різних інструментів виступає робота Центру протидії дезінформації при

РНБО, який не лише швидко спростовує неправдиві повідомлення, але й роз'яснює їхні приховані цілі, допомагаючи громадянам усвідомлювати логіку та механізми інформаційних атак.

У цьому контексті політичний PR виконує функцію не лише інформування, а й підтримки психологічної стійкості населення. Формування довіри стає його базовим завданням, оскільки у середовищі постійних атак надзвичайно важливо зберігати суспільну єдність і легітимність державних рішень. Емоційні наративи про стійкість, взаємодопомогу, солідарність і майбутню перемогу доповнюються прозорою комунікацією, регулярними офіційними звітами та доступністю інформації. Це посилює довіру громадян, нейтралізує панічні настрої та знижує ефективність ворожих маніпуляцій.

Використання цифрових технологій у політичному PR формує амбівалентний простір, у якому співіснують потужні можливості та серйозні загрози для демократичного розвитку. З одного боку, цифрові платформи відкривають безпрецедентні можливості для швидкого поширення інформації, мобілізації громадян та залучення їх до політичного процесу, а з іншого – стають каналами для поширення маніпуляцій, фейкових новин і технологій deepfake [3].

Синтетичні медіа, що створюють реалістичні, але сфабриковані аудіо- та відеоматеріали, становлять особливо небезпечний виклик у періоди війни чи політичної нестабільності. Вони здатні дискредитувати політичних діячів, підірвати авторитет державних інституцій і спровокувати панічні настрої в суспільстві. Їх вплив посилюється завдяки алгоритмам соціальних мереж, які сприяють миттєвому та масовому поширенню, тоді як спростування зазвичай з'являється із запізненням.

Паралельно загострюється проблема надмірної алгоритмізації комунікацій, що призводить до формування замкнених інформаційних

просторів. Системи персоналізації подають користувачам контент, максимально відповідний їхнім попереднім інтересам, створюючи своєрідні інформаційні бульбашки, де обмежується доступ до альтернативних точок зору і зменшується можливість для критичного діалогу.

Це створює умови для радикалізації та поляризації суспільства, підриває можливість досягнення консенсусу та робить політичний процес менш інклюзивним. Для політичного PR така тенденція з одного боку відкриває можливості для точного таргетингу, а з іншого – породжує небезпеку ізоляції та маніпулятивної замкненості комунікаційних потоків [10].

Ще одним викликом є підрив демократичних інститутів внаслідок неконтрольованого використання цифрового PR. Масові кампанії, засновані на емоційних маніпуляціях чи поширенні дезінформації, можуть призвести до делегітимації виборчих процесів та ослаблення довіри до демократичних механізмів.

Алгоритмічний вплив на суспільні настрої здатний змінювати електоральні результати, посилювати популістські рухи й створювати небезпечні прецеденти втручання у політичний процес. У такому разі цифровий PR із інструмента розвитку демократії перетворюється на фактор її деформації, коли короткострокові політичні вигоди досягаються ціною довгострокової інституційної стабільності.

Регуляція та контроль соціальних мереж у демократичних суспільствах формують окрему площину викликів. Держави вимушені реагувати на загрози дезінформації та мови ненависті, проте будь-які обмеження завжди ризикують перетворитися на інструменти цензури. Пошук балансу між забезпеченням інформаційної безпеки та захистом свободи слова є ключовим завданням сучасних політичних систем. У ЄС та США активно обговорюється необхідність запровадження нових

правил для цифрових платформ, однак відсутність узгоджених глобальних стандартів зумовлює фрагментарність цих підходів і ускладнює вироблення ефективних моделей регулювання [7].

Отже, застосування цифрових технологій у сфері політичного PR породжує комплексні виклики, які одночасно стосуються технічних, соціальних, етичних і політичних вимірів. Для їхнього подолання необхідно впроваджувати системний підхід, що поєднує вироблення етичних норм, підвищення рівня цифрової компетентності населення, посилення міжнародної співпраці у сфері кіберзахисту та розробку новітніх регуляторних інструментів, здатних відповідати реаліям цифрової епохи й підтримувати принципи демократичного врядування.

Перспективи розвитку цифрового політичного PR визначаються взаємодією двох ключових факторів – глобальних технологічних інновацій і соціально-політичних трансформацій, які набувають особливої гостроти в умовах післявоєнного відновлення України. Сучасні тенденції цифрових комунікацій вказують на поступову інтеграцію традиційних медіа з інтерактивними платформами, що істотно змінює логіку політичної взаємодії.

Важливим чинником стає зростання ролі мультимедійних форматів, інтерактивного контенту та елементів інтеграції, здатних утримувати увагу масової аудиторії, особливо молоді. У перспективі дедалі більшого поширення набуватимуть засоби візуальної комунікації, які завдяки ефекту «вірусності» забезпечують швидке розповсюдження політичних наративів. Одночасно процес персоналізації контенту, що ґрунтується на алгоритмах штучного інтелекту, створює нові можливості для таргетованого політичного впливу, але водночас посилює ризики маніпуляцій та формування замкнених інформаційних середовищ [8].

Перспективи цифрового політичного PR визначаються переходом до нових форматів комунікації між державними інституціями та

громадянами. Якщо традиційний PR зводився здебільшого до одностороннього поширення інформації, то цифрові технології забезпечують середовище для постійної взаємодії й двостороннього обміну думками. Завдяки цьому політичні структури отримують можливість швидше реагувати на суспільні запити та враховувати інтереси громадян у процесі прийняття рішень.

Перспективним є впровадження комплексних платформ електронної демократії, які поєднують механізми електронного голосування, петицій, громадських обговорень та інших інструментів участі. У такій конфігурації політичний PR поступово трансформується з інструмента одностороннього впливу на простір колективного вироблення рішень і залучення населення до спільного управління [9].

Цей процес передбачає не лише технічне вдосконалення комунікаційних інструментів, а й формування нової політичної культури, заснованої на прозорості, відкритості та співучасті громадян. В умовах відбудови України цифровий PR стає чинником зміцнення довіри до держави, забезпечення соціальної стабільності та підвищення ефективності політичних інститутів, що у перспективі сприятиме стійкому розвитку суспільства.

Висновки. Проведений аналіз показав, що цифровий політичний PR в умовах інформаційної та когнітивної війни виконує стратегічну роль у збереженні демократичних інститутів, формуванні довіри до державних структур та протидії дезінформаційним кампаніям. Його інструментарій охоплює фактчекінг, використання OSINT-технологій, кіберзахист і стратегічні комунікації, які дозволяють поєднувати завдання класичного PR з кризовим реагуванням і психологічною підтримкою суспільства. Водночас соціальні мережі та інфлюенсери стали визначальними каналами для поширення політичних меседжів,

забезпечуючи інтерактивність і відчуття співучасті громадян у політичних процесах.

Разом із тим, цифрове середовище породжує нові виклики, серед яких домінують поширення фейків, deepfake-технології, алгоритмічна ізоляція користувачів в інформаційних «бульбашках» та зростання ризику політичних маніпуляцій. Це створює небезпеку для демократичних інститутів, адже інформаційні кампанії здатні підірвати легітимність виборчих процесів і спричинити суспільну поляризацію. Вирішення цих проблем вимагає поєднання технологічних інновацій з підвищенням рівня медіаграмотності населення, розробкою етичних стандартів і виробленням ефективних механізмів регулювання цифрового простору

Подальші наукові розвідки доцільно зосередити на пошуку моделей балансування між інформаційною безпекою та свободою слова в цифровому середовищі, аналізі ефективності платформ електронної демократії й ролі алгоритмів у формуванні суспільних наративів. Перспективним є вивчення впливу мультимедійних форматів і персоналізованого контенту на політичну поведінку громадян, а також розробка практичних рекомендацій для державних і громадських інституцій щодо використання цифрового PR у післявоєнному відновленні України

Література:

1. Гоцур, О. (2021) Соціальні мережі і політичний пр в українських та закордонних виборчих кампаніях, *Вісник Національного університету "Львівська політехніка": журналістика*, 1 (2), 53–7.

2. Марущак, А., Кудрявцева, Н. (2022) Доступ до інформації про діяльність Служби Безпеки України в контексті протидії дезінформації, *Вісник ХНУВС*, 97 (2), 281–91.

3. Мацьопа, Х. (2023) Інтернет-технології як політичний засіб впливу на формування громадської думки (на прикладі ФРН), *Політологічний вісник*, 91, 238–51.

4. Рафальський, О., Кондратенко, О., Зеленько, Г., Ніколаєць, Ю., Майборода, О., Шайгородський, Ю., Перевезій, В., Калакура, О. (2023) Політична безпека України: проблеми політичного і державного правління. *Прогнозна оцінка, механізми забезпечення*, ІПіЕнд ім. І. Ф. Кураса НАН України, Київ, <https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2024/04/Politychna_bezpeka_monohrafiia-1.pdf> (2024, вересень, 23).

5. Сахань, О. (2014) Про використання соціальних мереж інтернету як засобу створення іміджу політичної влади в Україні, *Вісник національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»*, 2 (21), 143–54.

6. Юрченко, О., Лисенко, Т., Сохацький, О. (2024), Роль соціальних мереж та інших цифрових платформ у комунікації під час війни, *Наукові інновації та передові технології*, 7(35), <[https://doi.org/10.52058/2786-5274-2024-7\(35\)-990-1001](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2024-7(35)-990-1001)> (2024, вересень, 23).

7. Botero Arcila, B., Griffin, R. (2023) *Social media platforms and challenges for democracy, rule of law and fundamental rights*, <[https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2023/743400/IPOL_STU\(2023\)743400_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2023/743400/IPOL_STU(2023)743400_EN.pdf)> (2024, вересень, 23).

8. Eremenko, Y., Chentsova, A., Kuzmenko, A. (2021), Research of visual political communication perception by youth: psychophysiological approach, *SHS Web of Conferences*, 94, 03002.

9. Fauzi, A., Habibi, M. (2023) Electronic democracy: enhancing participation and transparency through e-voting, *Journal of Governance and Local Politics (JGLP)*, 5 (2), 133–43.

10. Lorenz-Spreen, P., Oswald, L., Lewandowsky, S., Hertwig, R. (2022) A systematic review of worldwide causal and correlational evidence on digital media and democracy, *Nature Human Behaviour*, <<https://doi.org/10.1038/s41562-022-01460-1>> (2024, вересень, 23).

References:

1. Hotsur, O. (2021) Sotsialni merezhi i politychnyi PR v ukrainskykh ta zakordonnykh vyborchyykh kampaniiakh [Social networks and political PR in Ukrainian and foreign election campaigns], *Visnyk Natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnika": Zhurnalistyka*, 1(2), 53–57. [in Ukrainian].

2. Marushchak, A., Kudriavtseva, N. (2022) Dostup do informatsii pro diialnist Sluzhby Bezpeky Ukrainy v konteksti protydii dezinformatsii [Access to information on the activities of the Security Service of Ukraine in the context of countering disinformation], *Visnyk KhNUVS*, 97(2), 281–291. [in Ukrainian].

3. Matsiopa, Kh. (2023) Internet-tekhnologii yak politychnyi zasib vplyvu na formuvannia hromadskoi dumky (na prykladi FRN) [Internet technologies as a political tool influencing public opinion: the case of Germany], *Politolohichnyi visnyk*, 91, 238–251. [in Ukrainian].

4. Rafalskyi, O., Kondratenko, O., Zelenko, H., Nikolaets, Yu., Maiboroda, O., Shaigorodskyi, Yu., Perevezii, V., Kalakura, O. (2023) *Politychna bezpeka Ukrainy: problemy politychnoho i derzhavnoho pravlinnia. Prohnozna otsinka, mekhanizmy zabezpechennia* [Political security of Ukraine: problems of political and state governance. Forecast assessment, mechanisms of provisio]. Kyiv: I.F. Kuras Institute of Political and Ethnic Studies, NAS of Ukraine. Retrieved from https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2024/04/Politychna_bezpeka_monohrafiia-1.pdf. [in Ukrainian]. (2024, September, 23).

5. Sakhan, O. (2014) Pro vykorystannia sotsialnykh merezh internetu yak zasobu stvorennia imidzhu politychnoi vlady v Ukraini (On the use of social media as a tool for creating the image of political power in Ukraine), *Visnyk Natsionalnoho universytetu "Iurydychna akademiia Ukrainy imeni Yaroslava Mudroho"*, 2(21), 143–154.

6. Yurchenko, O., Lysenko, T., Sokhatskyi, O. (2024) Rol sotsialnykh merezh ta inshykh tsyfrovyykh platform u komunikatsii pid chas viiny (The role of social networks and other digital platforms in communication during war), *Naukovi innovatsii ta peredovi tekhnolohii*, 7(35). Retrieved from [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2024-7\(35\)-990-1001](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2024-7(35)-990-1001). [in Ukrainian]. (2024, September, 23).

7. Botero Arcila, V., Griffin, R. (2023) *Social media platforms and challenges for democracy, rule of law and fundamental rights*. Retrieved from [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2023/743400/IPOL_STU\(2023\)743400_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2023/743400/IPOL_STU(2023)743400_EN.pdf). (2024, September, 23).

8. Eremenko, Y., Chentsova, A., Kuzmenko, A. (2021) Research of visual political communication perception by youth: psychophysiological approach, *SHS Web of Conferences*, 94, 03002.

9. Fauzi, A., Habibi, M. (2023) Electronic democracy: enhancing participation and transparency through e-voting, *Journal of Governance and Local Politics (JGLP)*, 5(2), 133–143.

10. Lorenz-Spreen, P., Oswald, L., Lewandowsky, S., Hertwig, R. (2022) A systematic review of worldwide causal and correlational evidence on digital media and democracy, *Nature Human Behaviour*, 7 November. Retrieved from <https://doi.org/10.1038/s41562-022-01460-1>. (2024, September, 23).

Copyright Roman Shykhutskyi ©. 2024. This is an openaccess article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (CC BY). The use, distribution or reproduction in other forums is permitted, provided the original author(s) or licensor are credited and that the original publication in this journal is cited, in accordance with accepted academic practice. No use, distribution or reproduction is permitted which does not comply with these terms.